

Ghettoblaster

© 2004 by Jari Kickbusch og

CDR-Forlag

Omslag: Ulla Rose Andersen

Tryk: Nørhaven Book

ISBN 87-7841-387-7

Ekspedition:

Boghandlen eller direkte fra CDR-Forlag

Montanagade 29 E, DK-8000 Århus C

Tlf. 8612 3078

Fax 8619 9566

cdr@cdr-forlag.dk

www.cdr-forlag.dk

Til mine barndomsvenner

I øvrigt vil jeg gerne takke følgende, som på den ene eller den anden måde har bidraget med støtte til denne bog. Christina Englund, Carsten Jokumsen, Mikael Rosenkilde og alle på CDR-Forlag.

Forfatteren har modtaget et arbejdslegat fra Litteraturrådet til udarbejdelsen af denne bog.

Men en dag stod jeg alligevel og så på mig selv i et spejl på et stinkende togtoilet. Jeg var blevet alt det, jeg foragtede, alt det, jeg hadede og havde svoret, jeg aldrig ville blive.

Toget bumlede, og da jeg lukkede øjnene, kunne jeg se mig selv som barn. Jeg forestillede mig en blond, 13-årig dreng på 1.60 spyttede på mine nypudsede, italienske sko. Jeg hørte en rasende drenge-stemme skrigte *FORRÆDER* med en sådan vildskab, at min vejtrækning måtte holde pause.

Hadet i hans øjne borede sig som en syl dybt ind i mine indvolde, mens hans lille hånd tog fat i mit tilbagestrøgne hår. Jeg kunne føle glassplinterne trænge ind i mit ansigt, da han hamrede mit hoved

ind i spejlet og grædende råbte: »Kan du lide, hvad du ser, dit svin?«

I de stykker af spejlet, der stadig hang på væggen, nåede jeg at konstatere, at det kunne jeg ikke. Mine ben gav efter, og mit hoved blev tvunget ned i den metalliske toiletkumme. Jeg prøvede at gøre modstand, men det nyttede ikke. Han var meget mindre end mig, men hans vilje og mod var større. Med hovedet smurt ind i resterne af fremmede folks lort og pis mærkede jeg opkastet vælte ud af munden på mig.

»Kan du huske, hvordan det føltes. Kan du?« skreg han.

Det kunne jeg godt.

Det var den dag, jeg tilfældigt mødte Jimmie i et tog. Vi var vokset op sammen i et provinshul, hvor vi hærgede i byens ubestridte taberkvarter, Falkeparken – eller Perkerparken, som en del af byens ligusterbørn kaldte det. I dette område var de nederste trin på samfundets rangstige samlet i to rækker grå betonblokke. Her levede bistandsklienterne, de enlige mødre, sutterne og indvanderne side om side og nærmest adskilt fra den øvrige by. Det var her, Jimmie og jeg var uundværlige for hinanden.

Dengang hed Jimmie altid Fede Jimmie. Vi sagde det ikke i nogen ond mening, og kun når han ikke var der, men det var ligesom mere praktisk, for i Falkeparken var der mindst tre andre drenge, der hed Jimmie. Og i stedet for at kalde ham for Jimmie R,

valgte vi at tage højde for, at nogle kunne glemme, at han hed Rasmussen til efternavn. Fordelen ved navnet Fede Jimmie var, at ingen glemte, at Jimmie var fed. Han var så fed, at vi, når vi var i svømmeren, kunne blive i tvivl om, hvorvidt han havde badebukser på eller ej.

Nu, hvor jeg sad over for ham i toget, kunne jeg ikke undgå at lægge mærke til, at Jimmie var blevet tynd. Han havde bevaret sin kraftige bygning, men der sad ikke mange overflødige gram fedt på hans krop. De muskuløse overarme og den store brystkasse indgød respekt, og hans holdning var stolt. Han var også blevet høj, mindst 1,90. Det beskidte, hullede joggingtøj var afløst af et dyrt, sort jakkesæt, der var som revet ned fra en mannequindukke i et butiksvindue. Det var ikke til at tro, men Jimmie var blevet en flot fyr, og ved siden af sad hans blonde kæreste.

Tavsheden overskred gang på gang pinlighedsgrænsen. Vi stirrede på hinanden som for at se, hvad der mon var tilbage af det, som engang gjorde os uadskillelige. Imellem de stille pauser kørte vi spørgsmålene og de dertil hørende svar af lige efter bogen. Hvad laver du så nu, hvor bor du, hvor lang tid har I så kommet sammen?

Jimmie havde lige købt en stor lejlighed i det indre København, en af dem, der kostede kassen. Han så stolt på mig, da han fortalte om sit nye job. Jeg fandt aldrig rigtigt ud af, hvad det gik ud på, men det var

noget med reklamer. Hvem fanden skulle have troet det? Fede Jimmie som københavnsk smartass med egen lejlighed og fast blondine.

Ingen af os nævnte den skæbnesvangre sommer for 17 år siden, og vi undgik omhyggeligt at tale om Kim Lim, som havde været på spisesedlerne et par år forinden i forbindelse med et drab. Vores fælles fortid var væk, forsvundet, som var vi vågnet af et mareridt til en skyfri sommermorgen. Men det, der skete den sommer, var ingens forbandede drøm.

1987 tegnede til at blive et lorteår helt fra starten. Det ulige årstal betød, at sommeren hverken bød på VM eller EM i fodbold, og det gjorde de nærmeste fremtidsudsigter ulidelige for Jimmie og mig. Sammen hadede vi foråret og alt dets pragt, uvidende om, at tiden som blodsbrødre var ved at rinde ud. Vi lagde detaljerede planer om at stikke af sammen for at starte et nyt liv, langt væk fra de to grimme rækker af grå betonblokke og – Sydbyens skole, som blev brugt som endestation for de elever, der var blevet smidt ud af byens syv andre skoler. Vi kom dog aldrig længere end til Lillys Bager en halv kilometer væk, og vores mødre opdagede aldrig vores planer om at forlade dem. Sideløbende med flugtplanerne plagede jeg som sædvanlig min mor om at flytte til et andet kvarter i byen. Hun lovede som altid at kigge på sagen, men det var svært at finde et sted, hvor en enlig mor kunne betale huslejen – og bare regningen til flytningen virkede uoverskuelig. Jeg vidste,

hun gjorde, hvad hun kunne for at komme væk, men udsigterne til, at det ville lykkes, var sorte som en vejrudsigt i januar. Elendigheden blev ikke mindre, da sommerferien begyndte at stikke sit tudegrimme fjæs frem.

Allerede nu, to uger før skoleåret var blæst af, var de fleste tyrkere og kurdere draget sydpå i faldefærdige folkevognsrugbrød for at besøge deres familier. Det gjorde de hvert år, og Sydbyens skole kunne intet gøre for at holde dem tilbage. Oven i hatten fablede de fleste danske børn om, at de var blevet lovet væk til deres fædre i ferien, hvilket gjorde mine ferieudsigter ulidelige: Falkeparken var forvandlet til et stinkende dødt område, hvor det bedste, man kunne give sig til, var at kede sig selv ihjel så hurtigt som muligt.

De dystre udsigter resulterede i en ugidelighed, der gjorde det til en kamp at få mit snart 14 år gamle legeme ud af sengen om morgenen. Jeg følte ikke, der var noget at stå op til, og det blev ikke bedre af, at Fede Jimmie var ramt af den samme følelse. Vejen til og fra skole blev længere og længere, i takt med at tavsheden mellem os blev større. Derfor var det nærmest en befrielse, da Kim Lim en dag til vores store overraskelse stoppede os op i skolegården.

»Hvad så?« spurgte han. Det sagde han altid, og jeg hadede det. Han havde aldrig noget spændende at

sige, men det var som om, vanen tvang ham til konstant at lukke lort ud.

»Hvad så hvad?« svarede Jimmie med en påtaget ligegyldighed, som dog ikke kunne skjule, at han var nysgerrig. Kim kiggede os i øjnene, som om han havde noget stort at fortælle os.

»Tør I at møde os bag bageren efter skole?« sagde han nærmest hviskende. Når han sagde os, mente han dem, som boede ovre på den anden side af vejen.

»Selvfølgelig,« sagde jeg straks. Det var om ikke at virke tøvende. Hvis man ikke sprang til på sådan et tilbud med det samme, blev man stemplet som en tøsedreng. Kim Lim var den sidste, der skulle vide, at man ikke turde, det var både Fede Jimmie og jeg klar over – især Jimmie, som var kendt for at pisse i bukserne på uheldige tidspunkter og havde betalt prisen for sin skræmte natur i tørre tæsk.